

TEZA:

Obwiniony radca prawny naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne i nie uzyskał wymaganej liczby punktów w cyklu szkoleniowym 2018-2020. Nie jest zasadny zarzut obwinionego znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu i nieumorzenie postępowania z tej przyczyny.

WO-83/23

ORZECZENIE

z dnia 22 sierpnia 2023 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Karolina Szał

Sędziowie: S WSD Jerzy Wasiluk

S WSD Tomasz Prokopiuk (sprawozdawca)

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Moniki Marukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2023 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego D.K. (nr wpisu ... obwinionego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2020 r. w (...) naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne, a także naruszył obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych, co polegało na tym, że w cyklu szkoleniowym 2018-2020 uzyskał więcej niż zero punktów szkoleniowych (uzyskał 30 punktów), jednakże mniej niż wymagane 40 punktów szkoleniowych tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i ust. 2 i art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) i w związku z § 7 i § 11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku

WO-83/23

zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, stanowiącym załącznik do uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Radę Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (t.j. uchwała nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 października 2017 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku) w zw. z § 3 Uchwały Nr 209/X/2020 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 24 października 2020 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku

na skutek odwołania obwinionego D. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 stycznia 2023 roku, sygn. akt D 11/22

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. zasądza od obwinionego D. K. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 18 stycznia 2023 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydanym w sprawie o sygn. akt D 11/22 uznał obwinionego radcę prawnego D. K. winnym tego, że:

w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2020 r. w (...) naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne, a także naruszył obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych, co polegało na tym,

WO-83/23

że w cyklu szkoleniowym 2018-2020 uzyskał więcej niż zero punktów szkoleniowych (uzyskał 30 punktów), jednakże mniej niż wymagane 40 punktów szkoleniowych tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i ust. 2 i art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) i w związku z § 7 i § 11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, stanowiącym załącznik do uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Radę Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (t.j. uchwała nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 października 2017 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku) w zw. z § 3 Uchwały Nr 209/X/2020 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 24 października 2020 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę upomnienia. Ponadto obwiniony został obciążony zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1.543,88 złotych.

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołał się obwiniony.

W złożonym odwołaniu obwiniony zarzucił orzeczeniu:

- dowolną ocenę ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mającą wpływ na jego treść, polegającą na nie przyjęciu, nie uwzględnieniu przez OSD, iż społeczna szkodliwość przewinienia jest znikoma i nieumorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych,
- naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niezamieszczenie w uzasadnieniu orzeczenia analizy stopnia społecznej szkodliwości

WO-83/23

czynu zarzucanego obwinionemu, co uniemożliwia instancyjną kontrolę oceny dokonanej przez OSD; wadliwe przyjęcie, że czyn obwinionego cechuje stopień społecznej szkodliwości wyższy niż znikomy,

- naruszenie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego poprzez brak wyliczenia poniesionych wydatków związanych z postępowaniem dyscyplinarnym.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez OSD, ewentualnie o umorzenie postępowania, ewentualnie – w przypadku utrzymania orzeczenia w mocy w pkt 1 – o zmianę orzeczenia w pkt 2 poprzez zasądzenie od obwinionego kosztów postępowania w kwocie 500,00 zł oraz zwolnienie obwinionego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przed WSD ze względów słuszności.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując sprawę w zakresie objętym odwołaniem podziela w całości stanowisko i argumentację Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Zarzuty podniesione przez obwinionego w odwołaniu nie mogły zostać uwzględnione z następujących względów:

Przed wszystkim wskazać należy, że stan faktyczny w sprawie jest niesporny. Obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu tj. nie uzyskał wymaganej liczby punktów w cyklu szkoleniowym 2018-2020. Obwiniony podniósł jednak zarzut znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu i nieumorzenie postępowania z tej przyczyny.

Katalog kar dyscyplinarnych, jakie mogą zostać orzeczone w przypadku popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego wskazany został w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Kara upomnienia orzeczona wobec obwinionego jest najłagodniejszą z kar przewidzianych w/w przepisem.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny wydając orzeczenie miał na uwadze fakt, iż obwiniony nie uzyskał 10 punktów tj. 25 % wymaganej liczby punktów w okresie

WO-83/23

szkoleniowym, a więc obowiązek szkoleniowy nie został przez obwinionego spełniony w znacznej części. Obwiniony nie wykazał, aby zaistniały jakiegokolwiek przeszkody w uzyskaniu przez niego brakującej liczby punktów. Rodzaje oferowanych radcom prawnym form szkoleń, ich dostępność oraz znaczna liczba umożliwia bezproblemowe uzyskanie minimum wymaganej liczby punktów w dość długim, bo 3-letnim cyklu szkoleniowym. Nie mógł również mieć wpływu na ocenę czynu obwinionego fakt uzyskania przez niego wymaganej liczby punktów w kolejnym okresie szkoleniowym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzając obwinionemu karę upomnienia za popełnione przewinienie dyscyplinarne miał na względzie szkodliwość korporacyjną jaka ma miejsce w przypadku deliktów dyscyplinarnych, jak również, że *„zdaniem Sądu Najwyższego naruszenie obowiązku doskonalenia zawodowego godzi bezpośrednio w interesy klientów, którzy mają prawo wymagać od pełnomocników wysokiego poziomu wiedzy, co wynika z profesjonalizmu świadczonych przez radców prawnych usług prawniczych (por. postanowienie SN z 6.10.2020 r., sygn. akt II DSI 33/20, postanowienie SN z 7.07.2021 r., sygn.. akt II Dk 64/21).”*

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy wymiarze kary miał również na uwadze fakt uprzedniej niekaralności obwinionego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest oceniany przez pryzmat kryteriów ustalonych w art. 115 § 2 k.k. tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Stwierdzić należy, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny szczegółowo wskazał okoliczności i dyrektywy, którymi się kierował przy wymierzaniu obwinionemu kary dyscyplinarnej. Nie sposób przy tym zgodzić się ze stanowiskiem obwinionego, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu jest znikomy.

Mając powyższe na względzie Wyższy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, że w sprawie nie zachodzi ujemna przesłanka procesowa, na którą powołuje się obwiniony.

Również zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.pk. z wyżej wskazanych względów uznać należy za niezasadny.

WO-83/23

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu swojego orzeczenia dokonał oceny czynu obwinionego, również w kontekście społecznej szkodliwości czynu oraz wskazał, że naruszenie obowiązku doskonalenia zawodowego godzi w interesy klientów, którzy mają prawo wymagać od pełnomocników wysokiego poziomu wiedzy.

Zarzut braku wyliczenia poniesionych wydatków związanych w postępowaniem dyscyplinarnym także nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazać należy, że kosztami postępowania dyscyplinarnego są wszelkie wydatki poniesione w toku postępowania. Wobec faktu, iż koszty te mają charakter ryczałtowy sąd dyscyplinarny nie ma obowiązku rozliczania poszczególnych wydatków.

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w przedmiocie kosztów jest prawidłowe, a kwota opłaty mieści się w granicach ustalonych uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. Niezależnie od powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny miał również uwadze fakt, iż w aktach sprawy znajduje się wyliczenie poniesionych kosztów postępowania sporządzone na dzień orzekania przez OSD.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70(6) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.